

Душан Стојић

ПРЕД ФРЕСКОМ

ћутиш
само ти очи невају
испоснице
иконо свјатогa духа
док се временом додирујемо
свако у свом божанству

не бих да се мењамo
али ко има више његово је

ја сам у пролазу
а ти мудрујеш свече
моје је небо моје ребро
моје је време моје време
и све је моје у мојим рукама
сваки ми пут ход по мукама
и само судбина
задужбина

ти имаш много више
ил' можда мање
ти вечност имаш
ја обећање
ти бога оца
ја своје песме
ти нектар тијеш
а ја са чесме

ћутиш
или се потајно смејеш
ал док те гледам
радост ме греје што нисмо исти
уствари сумњам
све ми се чини да нам је заједничко
то што смо атеисти

МРТВА ПРИРОДА
(сто са три наранџе)

*песма коју преводим
има облик камена
и укус неба*

*глас радовања
има нешто заборављено
у свом пределу*

*додир руке познаје
нешто сасвим тужно*

*у пореклу крви:
три војке*

НЕКО ЧЕКА
(упорна песма)

*неко некога чека
чека целу вечност
али нема ни њега
ни никога*

*и још много га чека
све док не постане досадно
па кад уморан легне
нађе га
како му спава у грудима*

САН НА ОБАЛИ
(наопака песма)

ти и ја
знамо се као две обале
између нас неке воде
које никада нисмо прешли
мост погледа
док смо сами
има своје путнике

кад падне вече
руши се

а нама остаје
да градимо
све из почетка

свако на својој **обали**